

blive bragt i Anvendelse imod allerede patenterede Høkere eller saadanne, som søge Patent i dette Dieblit, saa maa man varetage det Fornødne i Loven, for at det kan staae klart. Jeg tilstaaer aabenhjertigt, at jeg har holdt mig overbeviist om, at Ministerens Udtryk, saaledes som de saald, kun vare varlige, fordi han i det Hele taget vil være varlig med sine Udtryk, men at hans indre Mening derimod var at handle i fuldkommen Samklang med os. Jeg troer, at Udvalget har været aldeles enigt om denne Sag, at det i god Tro er gaaet ind paa Loven, uden nogen Forandring, fordi det holdt sig overbeviist om, at det, som nu synes at kunne skee, umulig kunde skee, efter hvad der er passeret, og skulde vi endnu vedblive at betragte det som en Mulighed, saa, dersom ikke de øvrige Medlemmer desavouere, hvad jeg her har sagt, ville vi bestræbe os for hos den ærede Formand at faae Sagen igjen giben tilbage til Udvalget til nærmere Overveelse, inden den bliver endelig vedtagen ved 3die Behandling.

Indenrigsministeren: Jeg troer, at min Udtalelse forrige Gang i den Henseende var tilstrækkelig tydelig. Det ærede Medlem vil erindre, at dengang jeg ved den første Behandling med velberaad Hu udtrykte mig forsigtigt, da forelaa der ikke nogen saadan Udtalelse fra det ærede Udvalgs Side, men efterat det ærede Udvalg havde udtalt sig i Sagen og efterat jeg ikke havde gjort Indsigelse derimod, er det en Selvfølge, at jeg har sluttet mig til denne Fortolkning. Dersom jeg ikke havde villet gjøre det, saa havde jeg naturligviis inden den 3die Behandling gjort det ærede Udvalg opmærksom derpaa, det ligger ligefrem i Forholdets Natur. Jeg havde saameget mindre Betænkning i saa Henseende, som der er gjort en anden Meddelelse i Motiverne til Lovudkastet, i Henhold til hvilken jeg var mig bevidst, at jeg kunde klare Bankefælgighederne, selv om jeg faae, at der kunde være Tvivl, om det var den egentlige strenge juridiske Fortolkning. Det er nemlig udtrykkeligt fremhævet, at Regjeringen har opfattet Forholdet saaledes, at den egentlige Bevillingsmyndighed

ikke var ubetinget bortfalden; jeg var mig bevidst — og det var blandt Andet ogsaa Grunden, hvorfor jeg ikke indlod mig paa Spørgsmaalet ved Lovforslagets anden Behandling — at, om end Sagen kunde frembyde juridiske Tvivl, saa kunde de factist løses i det foreliggende Tilfælde, fordi jeg var vis paa, at det ikke vilde kunne ansees som noget Misbrug af Bevillingsmyndigheden, naar man søgte at komme ud af Bankefælgighederne ved den af mig anhydede Fremgangsmaade, saa i den Henseende kan den ærede Ordfører være fuldkommen rolig.

Ordføreren: Jeg vil især kunne være fuldkommen rolig, om den ærede Minister svarede det Medlem, som har reist Dvæstionen, at de Sager, som i den Anledning ere anlagte, ville blive nedslaaede; det berøer jo paa Klageren at kunne tage sin Klage tilbage, og nu er det det rette Dieblit for Staten at træde imellem.

Indenrigsministeren: Fra min Side skal der ikke være Noget til Hinder for i den Henseende at iværksætte, hvad der lader sig gjøre.

Ordføreren: Ja, saa falder naturligviis mit Andragende bort.

Formanden: Jeg skal dog benytte Leiligheden til at yttre, at det ikke lader sig gjøre at gaae frem paa den Maade, som den ærede Ordfører foreslog. Efter hvad der tidligere har været afgjort her i Thinget, kan vel en Sag paa ethvert Trin af dens Behandling henvises til det Udvalg, der har været nedsat, men der kan da ikke stilles Ændringsforslag til den. Hvis Sagen derfor skulde gaae tilbage til Udvalget, vilde dette alene kunne lede til, at Udvalget kunde give et Raad med Hensyn til det Spørgsmaal, om man, trods de opstaaede Tvivl, skulde antage Forslaget, eller paa Grund af dem forfaste det. Dette er en Mangel i Forretningsordenen, der imidlertid, saavidt jeg har forstaaet, er forsøgt afhjulpen ved det Forslag, der er indbragt fra Forretningsudvalget.